

ved saa mangfoldige her stedsundne Afstemninger i Finantsloven maa staae tilbage for Folkethinget. Jeg vil nemlig med det ærede Things Tilladelse i denne Anledning tilbagefalde i Erindringen, at da Grundloven, hvis § 52 flere Gange er nævnt, blev forhandlet, forelaa der her et Forslag fra Udvalget, der gik ud paa, at „Finantslovsforslagets Behandling forberedes af et Udvalg, til hvilket hvert Thing udnævner et lige Antal Medlemmer, hvorefter det foretages i den forenede Rigsdag, som med Stemmesfleerhed tager Beslutning“; dette Forslag havde dengang i Udvalget 12 Stemmer for sig imod 5. Det fandt endeel Billigelse, navnlig ogsaa af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), der udtalte sig saaledes derom: „Jeg kan ikke andet end billig Forslaget, og jeg antager, at det vilde være en Lettelse, at de saaledes samles, indtil det constitutionelle Maskineri kommer igang; og i det Dødblik, jeg billiger dette, kan jeg ikke andet end føle, at det vilde være ubilligt, om man ikke vilde gaae ind paa en forandret Forbedling af Medlemsantallet.“ Den ærede Rigsdagsmand sigtede nemlig til en Forudsætning, som navnlig udtryffeligt blev fremhævet af den daværende Finantsminister, Grev Spønne, hvorefter Folkethinget skulde have 90 og Landstthinget 60 Medlemmer. Dersom en saadan Ordning var gaaet igjennem, vilde Landstthinget aabenbart have faaet en heelt anden Indflydelse paa Finantsloven end den, der nu fra alle Sider er Spørgsmaal om; men de, der modsatte sig dette, vare netop Mændene af den conservative Side i Udvalget, hvad man nu vilde kalde det hderste Høire; de saae deri en Undergravelse af Tokammerstyret, og deres Mening seirede i denne Retning, idet nemlig Rigsforsamlingens overveiende Fleertal paa den ene Side fassatte, at Finantsloven først skulde behandles i Folkethinget, men derimod omvendt strengt fastholdt, at der skulde være et reent Tokammerstyret, at der skulde være to Thing, som vi nu have. Denne Side havde netop opkaftet det Spørgsmaal, som her har været for, saaledes: „Man har sagt, hvad kan det nytte, at Landstthinget beholder en Ret, som det ei kan gjøre Brug af? „Dette Spørgsmaal blev imidlertid ikke besvaret saaledes, at

Landstthinget skulde kunne sende 100 Amendements om Størrelsen af Voteringerne tilbage til Folkethinget, ikke saaledes, som den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (M. Hage) udtalte sig, at det var Landstthingets egentlige Opgave at sørge for, at Folkethinget ikke skulde være for ødfelt, men det blev besvaret saaledes, at Landstthingets Betydning netop skulde bestaae deri, at det skulde see til, at vigtige Spørgsmaal ikke her ved Hjælp af Finantsloven bleve løste paa en Maade, der i formel Hensende maatte være urigtig, og at ikke fremmedartede Betingelser kom ind med i Finantsloven. Hvilken Mening man endogsaa har om Realiteten af de nu foreliggende, i Landstthinget forandrede Forslag, forekommer det mig, at man med Sandhed ikke kan sige Andet, end at Landstthinget har indtaget den Stilling, som man dengang væsentlig tænkte sig, at det skulde indtage.

J. A. Hansen: Jeg forglemt tidligere, da jeg havde Ordet, at omtale, at den ærede Indenrigsminister to Gange har ladet falde Ytringer om, hvad han troede at vide angaaende den afdøde Justitsministers Hensigter med Hensyn til den Maade, hvorpaa han vilde gennemføre denne Reform. Jeg troer, at det er meget uheldigt, naar der ikke foreligger noget Bestemt i saa Henseende, gjentagne Gange, at udtale Noget om en afdød Mands Hensigter, om den Maade, hvorpaa han vilde gennemføre en saadan Reform. Den ærede Minister har nylig fælsbet en haard Dom over et Medlem her i Thinget, som udtalte sig om, hvad en tidligere Minister har foretaget, og det var dog om en Mand, som endnu lever, og som altsaa kan svare for sig selv; men den ærede Minister gjør sig aabenbar skyldig i den selsomme Feil og i høiere Grad, mener jeg, naar han her udtaler sig om, hvad en afdød Mand har tænkt. Dersom der foreligger noget Bestemt, som kan berettigg den ærede Minister til at udtale dette; saa vil jeg haabe, at det kommer frem, og foreligger der ikke noget Saadant, saa troer jeg, at den ærede Minister vil tillade os at være af den Formening, at han her har udtalt Noget, som ikke er berettiget. Den ærede Minister var jo kun